დიდი ამოცანის წინაშე

თბილისი. “დინამოს” სტადიონი. 31 მარტი.

“დინამო” (თბილისი) - “ზენიტი” (ლენინგრადი) 4:0 (2:0).

“ზენიტი”: ვოსტროილოვი, ალამი, სოვეიკო, პანჩიხინი, დანილოვი, ზავიდონოვი, ვასილიევი, დერგაჩოვი, რიაზანოვი, ხრაპოვიცკი (კრაპკოვი), ბურჩალკინი.

“დინამო”: კოტრიკაძე, ბ. სიჭინავა, ხურცილავა, ჩოხელი, ზეინკლიშვილი, იამანიძე, პეტრიაშვილი, მეტრეველი, კალოევი, ხელაძე (დათუნაშვილი), მესხი.

მსაჯი ს. ალიმოვი (მოსკოვი).

ჩვენი მაყურებელი უშუალო მოწმეა იმისა, თუ რა ტაქტიკური ძვრები განიცადა ფეხბურთმა ბოლო წლებში. ახალმა სისტემებმა, რომელთა შორის დომინანტი, რა თქმა უნდა, ე.წ. ბრაზილიურს ეკუთვნის, წარმოშვა მრავალი ვარიანტი და ტრიბუნებზე მსხდომთ ახლა მართებთ მეტი ყურადღება, მეტი დაკვირვება, რათა სწორად გაერკვნენ იმ სირთულეებში, რომლებიც მინდორზე ხდება დიდ მატჩებში. ეს, პირველ ყოვლისა, ეხება თუნდაც მოთამაშეთა განლაგებას მინდორზე. ძველი ტრადიციული “დუბლვე” საბოლოოდ მიეცა დავიწყებას და მოთამაშეთა ნუმერაციაც, რომელსაც ასე შევეჩვიეთ ათეული წლების მანძილზე, სიძველეთა მუზეუმის ექსპონატი გახდა. ნომერს ფეხბურთელის მაისურზე ერთობ პირობითი ხასიათი მიეცა.

სწორედ ნომრების ასეთი აღრევა ჰქონდათ ლენინგრადელებს განვლილ მატჩში. საგაზეთო მიმოხილვებში ხშირად შეხვდებით დაუფარავ საყვედურებს იმ გუნდების მიმართ, რომლებიც დაცვით სისტემას მიმართავენ, მაგრამ ჩვენი აზრით, არ შეიძლება გუნდს ასე ხელაღებით უკიჟინო მის მიერ არჩეული ბრძოლის გზაზე. თვითეული მწვრთნელი ეძებს თავისი გუნდის რაციონალურ და ლოგიკურ სამოქმედო გეგმას ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში.

ამიტომ სწორი იყო “ზენიტის” გეგმა თბილისელთა წინააღმდეგ მატჩში. ისეთი კლასის ფორვარდებთან ბრძოლაში, როგორიც “დინამოსა” ჰყავს, ლიმიტირებული დაცვა ვერაფერს გახდება. ამიტომ ლენინგრადელთა დაცვაში საშტატო განრიგი გაზრდილ იქნა ხუთამდე, მაგრამ ჩანაფიქრის სისწორე ჯერ კიდევ არ განსაზღვრავს მისი შესრულების ხარისხსა და ეფექტს.

თბილისელებმა თამაში ჩაატარეს ისე, რომ არც ერთი ბურთი არ გაუშვიათ თავიანთ კარში. ეს საუკეთესო ატესტაციაა გუნდის მცველებისა და მეკარისათვის, რომლებმაც პირნათლად გაართვეს თავი მათს წინაშე დასმულ ამოცანებს, მაგრამ სწორი არ იქნება თუ არ აღვნიშნავთ, რომ ბრძოლის ზოგიერთი დეტალი, განსაკუთრებით ფლანგებზე, არ სრულდება საჭირო სიზუსტით და რაც მთავარია - ყურადღებით. საჯარიმო მოედანზე შემოსული თვითეული ფორვარდი, რა მდგომარეობაშიც არ უნდა იმყოფებოდეს იგი, ყოველთვის სახიფათოა.

განსაკუთრებით გვინდა შევჩერდეთ ნახევარმცველ პეტრიაშვილის თამაშზე. შარშან ჩვენ ვლაპარაკობდით, რომ ესაა მზარდი, პერპექტიული, ნიჭიერი მოთამაშე,

გუშინწინდელი მატჩის მიხედვით კი უფლებას ვაძლევთ ჩვენს თავს ვთქვათ, რომ ესაა უკვე სავსებით მომწიფებული, ძლიერი ფეხბურთელი, რომელიც ჩინებულად ხედავს მინდორს, თამაშობს გაბედულად, დარწმუნებულად, თამაშობს როგორც ჩამოყალიბებული ნახევარმცველი. პეტრიაშვილის ყოველი მოქმედება დამაჯერებელია, შორსაა ორჭოფობისაგან და მის მიერ შესანიშნავად გატანილი გოლი არის პირველ ყოვლისა მისი მაღალი ტაქტიკური აზროვნების ნაყოფი.

თავდამსხმელთა შორის პირველი სიტყვა უნდა მიეძღვნას ჩვენი გუნდის ახალ წევრს, ბრწყინვალე ფეხბურთელს ზაურ მეტრეველს. არც ერთი ზედმეტი მოძრაობა, არც ერთი ზედმეტი ჟესტი. მეტრეველმა მთელი თავისი მდიდარი არსენალი მიუძღვნა კოლექტივიზმს, მიუძღვნა პარტნიორებსა და გუნდს და არა მაყურებლებს და თბილისელმა მაყურებლებმაც ღირსეულად დააფასეს მეტრეველის ეს შესანიშნავი თვისებები. იგი ტაშის განუწყვეტელ გრიალში თამაშობდა სწორედ იმიტომ, რომ თამაშობდა როგორც დიდი ტაქტიკოსი და ნამდვილი ფეხბურთელი. მის მიერ მეორე ტაიმის მე-7 წუთზე იშვიათი ლაკონიურობით შესრულებული ოპერაცია და გადაცემა, რომლის შედეგადაც იამანიძემ გაიტანა მესამე გოლი, ნამდვილი საფეხბურთო შედევრია!

ძალზე კარგად ითამაშა მესხმა. სასიხარულოა ის, რომ მან გაიფართოვა სამოქმედო დიაპაზონი, მოძრაობს ვრცელ ტერიტორიაზე, ეძებს კონტაქტს პარტნიორებთან და ყოველთვის მზადაა ბრძოლაში ჩასაბმელად. ქების მეტი არაფერი გვეთქმის იამანიძეზეც, რომელიც მთელი თავისი ტალანტითა და მონდომებით, დიდი ოსტატობით თამაშობდა ამ მატჩში. დასანანია მხოლოდ ის, რომ ჩვეულ ფორმაში არ იყო ჩვენი მთავარი "ბომბარდირი" კალოევი.

განვლილ თამაშში გატანილი გოლების დაწვრილებით აღწერას აღარ შევუდგებით. პირველი ბურთის ავტორი იყო მესხი, მეორე და მესამესი - იამანიძე, ხოლო დასკვნითი გოლისა - პეტრიაშვილი.

და ბოლოს გვინდა ხაზი გავუსვათ ერთ გარემოებასაც: დინამოელები 31 მარტს თამაშობდნენ დიდი აღმავლობით, მეგობრული სულისკვეთებით და მონდომებით. ეს ძალზე სასიხარულოა, ვინაინდან თბილისის "დინამო" დიდი ამოცანების წინაშე დგას: მან უნდა იბრძოლოს ისე, რომ თუნდაც ამ საიუბილეო ჩემპიონატში ავიდეს გათამაშების უმაღლეს საფეხურზე.

ს. სიხარულიძე, საქართველოს დამსახურებული მწვრთნელი; ბ. ქორქია.
"ლელო", 2 აპრილი, 1963 წ.